

Arrest

**nr. 148 796 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2014 houdende de intrekking van het verblijfsrecht en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2002 dient de verzoekster, onder het alias E. K. en als Palestijnse afkomstig uit Gaza een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 19 augustus 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 19 augustus 2005 dient de verzoekster, eveneens onder het alias E. K., een aanvraag in om machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden overeenkomstig het toenmalige artikel 9, derde lid en artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 juli

2006 wordt de verzoekster gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. De verzoekster wordt op 16 augustus 2006 in het bezit gesteld van een B-kaart.

1.3. Op 13 februari 2009 wordt de verzoekster door het stadsbestuur van Gent in het bezit gesteld van een C-kaart (vestiging).

1.4. Op 20 december 2010 maakt de verzoekster melding van het feit dat zij onder een valse identiteit België is binnen gekomen en asiel heeft aangevraagd. Er wordt gevraagd om de verzoekster een machtiging tot verblijf te geven onder haar echte identiteit en nationaliteit. Hiertoe wordt een Jordaanse paspoort neergelegd op naam van O. R. K. M. S..

1.5. Op 7 januari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekster. Er wordt tevens besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen werden aan de verzoekster, in eenzelfde akte en onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 14 juli 2014. De motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw::

naam: O(...) R(...).

voornaam: K(...) M(...) S(...)

[...]

nationaliteit: Jordanië

gekend onder de aliasen: E(...). K(...) [...] te Gaza, nationaliteit Palestina en O(...) R(...) K(...) M(...) S(...) [...], Palestina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de dertig (30)dagen na de kennisgeving, uiterlijk op

De minderjarige kinderen van mevrouw namelijk: [...] dienen de administratieve situatie van hun moeder te volgen

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 18 §2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.

Betrokken vreemdelinge heeft onder de identiteit E(...), K(...) geboren op (...), Palestijnse afkomstig uit de Gazastrook op 04.04.2002 een asielaanvraag ingediend samen met haar minderjarige zoon EI(...)(...) Ze verklaarde dat haar echtgenoot was opgepakt door het Israëlijs leger maar ze wist niet goed waarom. Haar huis werd vernietigd. Ze vertrok samen met haar broer naar België, haar echtgenoot bleef in Israël achter. Ze had verder geen nieuws over haar man. Ze verklaarde tegenover het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) dat haar kinderen (de tweeling L(...) en S(...)) die in België geboren werden niet de kinderen van haar echtgenoot waren maar van een Palestijnse vriend. Inderdaad werden de kinderen op 29.11.06 erkend door mijnheer E(...) C(...) M(...)

A(...) geboren te Rafah op 25.10.1972, ook van Palestijnse afkomst. Mevrouw werd niet erkend door het CGVS op 07.12.05. Zij ging hiertegen in beroep bij de vaste beroepscommissie.

Op 19.08.05 diende zij samen met Dhr E(...) C(...) M(...) A(...) en haar kinderen R(...) L(...) en S(...) een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maand in het Rijk in op basis van het toenmalige artikel 9,3* van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag was gesteund op betrokkenes lange nog lopende asielaanvraag, hun integratie, de aanvraag tot erkenning als staatloze ingediend door mijnheer en de onmogelijkheid om terug te keren naar Gaza. Op 03.03.06 komt een aanvulling op deze aanvraag enkel voor mevrouw en haar kinderen.

Mevrouw en haar kinderen verkrijgen een verblijf van onbeperkte duur als gevolg van de lange, nog lopende asielprocedure. Ze werd in het bezit gesteld van een BIVR van onbepaalde duur op 16.08.06. Op 30.01.09 werden mevrouw en de kinderen ingeschreven in het bevolkingsregister. Op 13.02.09 kreeg zij van de gemeente Gent een C kaart. Deze inschrijving in het bevolkingsregister gebeurde onterecht. Er werd geen aanvraag tot machtiging tot vestiging ingediend door mevrouw in de maanden voorafgaandelijk aan de inschrijving in het bevolkingsregister. De dienst vreemdelingenzaken (DVZ) heeft de machtiging tot vestiging dus ook nooit goedgekeurd.

Op 20.12.2010 maakt de advocaat melding van het feit dat mevrouw onder een valse identiteit zou ingeschreven staan in België. Haar werkelijke identiteit is O(...) R(...), K(...) M(...) S(...) geboren te Irbid op 14.08.1975 van Jordaanse nationaliteit. Ook haar partner Dhr E(...) C(...) heeft in werkelijkheid de Jordaanse nationaliteit en heet A(...) S(...), H(...) S(...) S(...) geboren te Irbid op 13.04.1972, Er werd geen verklaring voor het gebruik van de valse identiteit en nationaliteit aangeboden, enkel de vermelding dat het hen spijt. Pas in oktober 2013 werd een vraag tot wijziging van de identiteitsgegevens ingediend via de gemeente en op basis van een geldig internationaal paspoort (nummer L(...)). De geboorteaktes van de in België geboren kinderen werden reeds verbeterd waardoor mevrouw staat ingeschreven in het rijksregister onder haar correcte identiteit, maar niet onder de correcte nationaliteit.

Ook werden pas in 2013 een geboorteakte en een paspoort voorgelegd voor het oudste kind R(...). R(...) zijn werkelijke identiteit is A(...) S(...), R(...) H(...) S(...) geboren 29.07.2001 te Irbid, van Jordaanse nationaliteit. Uit zijn geboorteakte blijkt dat hij het kind is van A(...) S(...), H(...) (alias E(...) C(...) M(...) A(...)) de vader van de in België geboren kinderen van mevrouw.

Hieruit volgt dat het volledige asielrelaas van mevrouw gelogen was. Ze heeft een valse nationaliteit en identiteit opgegeven voor zichzelf en haar kind. Ze heeft verklaard bij DVZ en later bij het CGVS dat haar man opgepakt was door het Israëlijs leger en ze geen nieuws van hem had terwijl hij werkelijk hier in België verbleef onder een valse identiteit en nationaliteit. Ze wist dit goed genoeg want ze is van zijn kinderen bevallen in België. Dat het zijn kinderen zijn kan niet ontkend worden gezien zij de geboorteaktes reeds hebben laten verbeteren door de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Mevrouw heeft aan deze valse verklaringen blijven vasthouden bij haar regularisatieaanvraag. De elementen waarop deze aanvraag steunde zijn allemaal komen te vervallen. Zo kon de betrokkene niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat ze een lopende asielprocedure had in België. Het staat vast dat had de betrokkene bij aanvang haar werkelijke identiteit, nationaliteit, gezinssamenstelling en reden van vertrek uit Jordanië had verklaard haar asielprocedure minder lang had hoeven te duren. Zij was bij haar asielaanvraag in het bezit van een Jordaans paspoort afgeleverd op 29.11.1998 geldig tot 28.11.2003. Zij heeft dit niet voorgelegd bij de asielinstanties, noch later bij de regularisatieaanvraag. Door op alle vlakken valse verklaringen af te leggen en informatie én identiteitsdocumenten achter te houden heeft ze de taak van de Belgische overheid om haar vraag om bescherming te behandelen uitermate bemoeilijkt en heeft ze dus zelf de hand gehad in de lange duur van de asielprocedure.

Verder werd aangehaald dat volgens het IOM de terugkeer naar de Gaza-strook moeizaam verliep. Het is duidelijk dat mevrouw als Jordaanse geen referentie diende te maken naar de situatie in de Gaza strook in het kader van een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden. Er werd aangehaald dat haar partner E(...) C(...) M(...) A(...) erkend werd als staatsloze in 2006. Mijnheer had deze erkenning aangevraagd op een valse identiteit en pretenderend een Palestijn te zijn uit de bezette gebieden. Het staat vast dat gezien deze erkenning op basis van valse gronden gebeurde ook dit geen argument kan zijn dat weerhouden kan worden. De integratie van het gezin werd eveneens aangehaald. De integratie van mevrouw en haar kinderen evenals de schoolisatie van haar kinderen, hoewel reëel, vloeien voort uit de verschillende frauduleuze procedures die door mevrouw werden opgestart. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' en in overeenstemming met bovengenoemd wetsartikel wordt het verblijfsrecht van de betrokkene en haar kinderen ingetrokken. Het verblijfsdocument dient te worden ingehouden."

Het betreft de thans bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging als beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekster stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing dd. 7 januari 2014, waarin wordt beslist dat het verblijfsrecht van verzoekster en haar kinderen wordt ingetrokken, evenwel niet afdoende is.

Dat de beslissing dd. 7 januari 2014, genomen ten aanzien van verzoekster, gemotiveerd wordt door de vaststelling dat, indien verzoekster niet had gelogen over haar identiteit en nationaliteit, zij geen lange asielprocedure had hoeven te doorlopen waardoor het element, met name een langdurige asielprocedure en bijgevolg ook het element dat zij onmogelijk naar de Gazastrook kan terugkeren, waarop verzoekster haar regularisatieaanvraag steunde, komen te vervallen.

Volgens verweerder had verzoekster zelf de hand in de lange duur van haar asielprocedure nu zij gelogen heeft over haar ware identiteitsgegevens.

2.

Verzoekster is evenwel van oordeel dat deze motivatie totaal geen steek houdt en geenszins afdoende is om verzoeksters verblijfsrecht in te trekken.

Eerst en vooral wil verzoekster opmerken dat verzoekster geenszins een andere nationaliteit heeft aangemeten teneinde een regularisatie van haar verblijf te bekomen op basis van een lange asielprocedure.

Immers geenszins wordt door verweerder aangetoond dat de asielaanvragen van Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook langer zouden aanslepen/behandelingsduur vragen dan asielaanvragen van Jordaniërs afkomstig uit Jordanië of dat asielaanvragen van Jordaniërs uit Jordanië prioritair zouden behandeld werden/worden.

De vaststelling dat verzoeksters asielprocedure eenmaal lang heeft aangesleept heeft enkel met te maken met het (on)gelukkige toeval dat de asielinstanties destijds overstelpt werden met asielaanvragen en te kampen hadden met een massale achterstand inzake de behandeling van de asielaanvragen.

De vaststelling dat uit haar asielaanvraag niet zo lang had hoeven te duren indien verzoekster bij de aanvang haar werkelijke identiteit, nationaliteit en reden van vertrek uit haar land verklaard had, is louter

een hypothese en sluit niet uit dat, indien verzoekster haar ware nationaliteit had bekend gemaakt bij het indienen van haar asielaanvraag, haar asielprocedure in dit geval ook langer had kunnen aanslepen.

De motieven van verweerders beslissing maken schending uit van het redelijkheidsbeginsel daar in alle redelijkheid verweerder geenszins kon besluiten dat, indien verzoekster geen andere nationaliteit had aangemeten, er geen sprake zou geweest zijn van een langdurige asielprocedure in hoofde van verzoekster.

3.

Tenslotte blijft vaststaan dat verzoekster en haar kinderen in België goed geïntegreerd zijn.

Verzoekster spreekt perfect de Nederlandse taal en vier van haar kinderen zijn in België geboren en lopen hier school.

Het druist in tegen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur wanneer verweerder nalaat om deze door verzoekster in haar verzoek 9, derde lid Vreemdelingenwet aangehaalde argumenten op zichzelf te beoordelen en te weerleggen.

Dat door verweerder in casu een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveert waarom met de overige door verzoekster in haar regularisatieaanvraag aangehaalde elementen (integratie, in België geboren kinderen,) geen rekening (meer) dient te worden gehouden.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.

Dat tenslotte dient opgemerkt te worden dat verweerder slechts binnen een termijn van 30 dagen kan terugkomen op een eerder genomen beslissing.

Dat dient opgemerkt te worden dat door het betekenen van verzoekster van de beslissing tot intrekking van verzoeksters verblijfsrecht wordt teruggekomen op de eerder genomen beslissing ten aanzien van verzoekster, met name de afgifte van een BIVR van onbepaalde duur en vervolgens de afgifte van een C-kaart.

Dat deze beslissing tot intrekking dateert van buiten voormelde termijn van 30 dagen en is dus ruimschoots te laat.

Geenszins kon verweerder na bijna 8 jaar na afgifte van een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur plots overgaan tot afname van deze machtiging.

Dat er sprake is van schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het is totaal onredelijk dat verzoekster zonder enig probleem gedurende jaren tot verblijf wordt toegelaten op het Belgische grondgebied, waardoor zij zich verder integreerde, en plots bijna acht jaar later een beslissing wordt betekend met als motivatie dat het door haar neergelegde paspoort wijst op een andere aangemeten nationaliteit en identiteit.

Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.”

3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden akte gemotiveerd is in rechte en ook in feite.

Er wordt namelijk verwezen naar de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 18, §2, van de vreemdelingenwet alsook naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*. Zodoende bevat de bestreden akte de nodige juridische overwegingen waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund.

Voorts worden tevens op duidelijke wijze de feitelijke overwegingen opgenomen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Er wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat de verzoekster het verblijfsrecht verliest - en dat haar het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten - omdat het werd bekomen op grond van een valse identiteit en nationaliteit, het afleggen van bedrieglijke en valse verklaringen en het achterhouden van haar echte identiteit en nationaliteit.

Waar de verzoekster stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom met de overige elementen uit de regularisatieaanvraag (integratie, in België geboren kinderen) geen rekening diende te worden gehouden, dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde deze elementen wel degelijk in rekening heeft genomen en dat hij ook verder toelicht waarom deze niet kunnen worden weerhouden. Er wordt met name het volgende gesteld: *“De integratie van het gezin werd eveneens aangehaald. De integratie van mevrouw en haar kinderen evenals de scolarisatie van haar kinderen, hoewel reëel, vloeien voort uit de verschillende frauduleuze procedures die door mevrouw werden opgestart. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ en in overeenstemming met bovengenoemd wetsartikel wordt het verblijfsrecht van de betrokkene en haar kinderen ingetrokken”*. Het betoog van de verzoekster mist dan ook feitelijke grondslag. Van enig motiveringsgebrek dienaangaande is bijgevolg geen sprake en ook de op diezelfde argumentatie gebaseerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, kan niet worden aangenomen.

Uit het overige betoog van de verzoekster blijkt dat zij de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze verder aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de opgegeven motieven niet afdoende zijn in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeksters kritiek omtrent de redelijkheid van de bestreden beslissingen en de vage beweringen dat de motieven niet correct zijn, kan niet dienstig in verband worden gebracht met de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Met een dergelijke kritiek voert de verzoekster in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het middel dient derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekster stelt dat zij zich geenszins een andere nationaliteit heeft aangemeten teneinde een regularisatie te bekomen van haar verblijf, merkt de Raad op dat deze bewering wordt tegengesproken

door de stukken van het administratief dossier. Uit deze stukken blijkt immers dat de verzoekster in haar aanvraag van 19 augustus 2005 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid (oud), van de vreemdelingenwet wel degelijk heeft voorgehouden van Palestijnse afkomst en geboren te Gaza te zijn. De verzoekster bediende zich tevens van een alias, met name E. K.. De verzoekster heeft zich zodus zowel in haar asielaanvraag als in het kader van haar verblijfsaanvraag bediend van een valse nationaliteit en identiteit. Het staat dan ook vast dat de gemachtigde is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens.

De verzoekster betoogt voorts dat de vaststelling dat haar asielaanvraag niet zo lang had hoeven te duren indien zij bij aanvang haar werkelijke identiteit, nationaliteit en reden van vertrek had aangegeven, een loutere hypothese is terwijl het niet uitgesloten is dat haar asielprocedure ook langer had aangesleept indien zij wel haar ware nationaliteit had bekend gemaakt. De verzoekster meent dat de bestreden akte op dit punt niet redelijk is.

De Raad merkt op dat het kernpunt van de bestreden beslissingen is gelegen in de vaststelling dat de verzoekster bij haar asielaanvraag verklaarde van Palestijnse origine te zijn terwijl thans blijkt dat zij in werkelijkheid over de Jordaanse nationaliteit beschikt en dat zij daarnaast ook een valse identiteit bediende en een leugenachtig asielrelaas naar voor bracht. De gemachtigde wijst erop dat de verzoekster aan haar valse identiteit blijven vasthouden bij haar regularisatie-aanvraag en dat zij reeds bij het indienen van haar asielaanvraag in het bezit was van een geldig Jordaanse paspoort. De gemachtigde motiveert verder dat het verblijfsrecht aan de verzoekster werd toegekend op basis van de lange duur van haar asielprocedure, maar dat het duidelijk is dat de verzoekster, door op alle vlakken valse verklaringen af te leggen en informatie en identiteitsdocumenten achter te houden, de taak van de Belgische overheid om haar vraag tot bescherming te behandelen uitermate heeft bemoeilijkt zodat zij zelf de hand heeft gehad in de duur van deze asielprocedure.

De vaststellingen dat de verzoekster zowel bij haar asielaanvraag als bij haar navolgende regularisatie-aanvraag een valse identiteit en nationaliteit heeft opgegeven en dat zij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en zij worden door de verzoekster niet weerlegd. Ook het gegeven dat de verzoekster in 2006 tot een verblijf werd gemachtigd op grond van de lange asielprocedure, staat buiten betwisting. Verzoeksters loutere bewering dat de lange duur van de asielprocedure enkel te maken had met de overbelasting van en de achterstand in behandeling bij de asielinstanties, wordt met geen enkel concreet element gestaafd.

Er dient voorts op te worden gewezen dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van de betrokkenen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. In de bestreden akte wordt in overeenstemming met de voorliggende gegevens vastgesteld dat de verzoekster in het kader van haar asielaanvraag een volledig leugenachtig asielrelaas naar voor heeft gebracht, dat zij ook een valse nationaliteit en identiteit heeft opgegeven, en dat zij hieraan is blijven vasthouden. Deze gedragingen kunnen in redelijkheid worden bestempeld als een bedrog in hoofd van de verzoekster, en het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat deze gedragingen ertoe hebben geleid dat de asielprocedure werd bemoeilijkt waardoor de procedure langer heeft geduurd, zodat ook de verblijfsmachtiging omwille van deze lange asielprocedure haar oorzaak vindt in het door de verzoekster gepleegde bedrog.

Met haar vage en hypothetische betoog dat het niet uitgesloten is dat de asielaanvraag ook zonder het gepleegde bedrog lang zou hebben geduurd, maakt de verzoekster niet concreet aannemelijk dat de vaststelling dat de lange duur van haar asielprocedure in de hand werd gewerkt door de opgegeven valse identiteit en nationaliteit en de leugenachtige verklaringen, duidt op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering.

In de mate dat de verzoekster stelt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat

oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aantoonbaar dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit de hierboven beschreven feitelijke vaststellingen heeft afgeleid, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, kan te dezen niet blijken.

3.1.3. De verzoekster meent tot slot nog dat het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden omdat het BIVR en de C-kaart werden ingetrokken buiten de termijn van 30 dagen waarin de verweerder kan terugkomen op een eerder genomen beslissing. De verzoekster acht het totaal onredelijk dat haar verblijfsrecht plots na bijna acht jaar wordt ingetrokken.

De verzoekster verliest echter uit het oog dat de thans bestreden akte geen beslissing tot intrekking van een individuele rechtscheppende administratieve rechtshandeling betreft. *In casu* werd immers geen beslissing houdende machtiging tot verblijf of machtiging tot vestiging ingetrokken, maar wel het daaraan corresponderende materiële verblijfsrecht. De leer van de intrekking van de administratieve rechtshandelingen is in dit kader dan ook niet onmiddellijk dienstig.

Wat er ook van zij, uit de bestreden akte blijkt dat toepassing wordt gemaakt van artikel 18, §2 van de vreemdelingenwet en van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*". De verweerder verduidelijkt dat de afgifte van de C-kaart berust op een vergissing van de gemeente, nu de verzoekster nooit een aanvraag tot vestiging heeft ingediend en er door het bevoegde bestuur dus ook nooit een machtiging tot vestiging werd toegekend. Aangezien er nooit een beslissing werd genomen waarbij de verzoekster werd gemachtigd tot de vestiging, kan dus ook niet tot de intrekking ervan worden overgegaan. In elk geval duiden de motieven van de bestreden akte onmiskenbaar op het feit dat zonder enige oorzaak een C-kaart werd afgegeven door de gemeente, hetgeen neerkomt op een onbestaande administratieve rechtshandeling die derhalve ten allen tijde, los van de beroepstermijn, kan worden ingetrokken (cf. RvS 7 december 2009, nr. 198.633; RvS 18 januari 2013, 222.134).

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt verder dat de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid (oud), van de vreemdelingenwet wordt ingetrokken omdat ze door het bedrog van de verzoekster was uitgelokt ("*fraus omnia corrumpit*"). Ook dergelijke handelingen kunnen ten allen tijde worden ingetrokken (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 25 september 2006, nr. 162.676; RvS 26 februari 2013, nr. 222.626).

Bovendien wordt in artikel 18, §2 van de vreemdelingenwet geenszins in enige vervaltermijn voorzien.

Er blijkt ter zake dan ook geen manifeste beoordelingsfout, noch een schending van het rechtszekerheids- of redelijkheidsbeginsel.

3.1.4. Waar de verzoekster in de aanhef van het eerste middel nog een schending van de rechten van verdediging heeft aangehaald, dient te worden vastgesteld dat hieromtrent geen enkele verduidelijking wordt gegeven. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk. De verzoekster laat immers geheel na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden akte haar rechten van verdediging zou schenden.

3.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekster verschaft de volgende toelichting:

"Dat dient te worden vastgesteld dat verzoekster hier sinds 2002 in België verblijft."

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoekster in de Belgische samenleving geïntegreerd is. Verzoekster spreekt perfect de Nederlandse taal en vier van haar kinderen zijn in België geboren en verzoeksters kinderen lopen hier allen school.

Dit zijn feiten welke verweerder niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en haar kinderen een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins-en privé-leven.

Dat er geenszins sprake is van schending van de openbare orde nu verzoekster zelf spontaan en ter goeder trouw haar Jordaans paspoort heeft neergelegd.

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verweerder een evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster en de integratie van verzoekster en haar kinderen in de Belgische samenleving.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een privé-en familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat verweerder in de bestreden beslissing geenszins heeft rekening gehouden met verzoeksters ondertussen sedert 2002 in België opgebouwd leven, met haar in België geboren en schoolgaande kinderen en met haar perfecte integratie in de Belgische samenleving.

Dat verweerder geenszins in de intrekkingsbeslissing een afdoende afweging heeft doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé-en familieleven in hoofde van verzoekster.

Dat in casu de intrekkingsbeslissing een inbreuk uitmaakt op het art. 8 E.V.R.M. en het proportionaliteitsbeginsel.”

3.2.1. De verzoekster wijst er op dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat zij perfect Nederlands spreekt en dat vier van haar kinderen in België geboren zijn en er school lopen. Zij meent dat de beslissing tot intrekking een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privéleven. De bestreden beslissingen zouden geen blijk geven van een correcte belangenafweging met betrekking tot verzoeksters huidige gezinssituatie en de integratie van de verzoekster en haar kinderen, waardoor artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel zouden zijn miskend.

De Raad wijst erop dat artikel 8 EVRM als dusdanig geen formele motiveringsplicht inhoudt. In het kader van de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel dient te worden opmerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen het gezins- en privéleven heeft geschonden.

Op basis van de aangevoerde elementen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er daadwerkelijk een privé- en/of gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.2.3. In verband met het voorgehouden gezinsleven, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekster hierover uiterst vaag blijft. Zij verwijst in haar uiteenzetting wel naar haar kinderen, waarbij er kan worden aangenomen dat er een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat tussen de verzoekster en haar minderjarige kinderen, doch zij zet niet uiteen op welke wijze de thans bestreden beslissingen dit gezinsleven zouden miskennen. De verzoekster geeft immers zelf aan dat de thans bestreden akte ertoe strekt niet alleen haar verblijfsrecht maar ook dat van haar minderjarige kinderen in te trekken. In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk aangegeven dat deze kinderen de administratieve situatie van hun moeder dienen te volgen. Er kan dan ook niet worden ingezien en de verzoekster toont niet aan dat de thans bestreden beslissingen een inmenging zouden kunnen vormen in verzoeksters gezinsleven met haar minderjarige kinderen, wiens verblijfsrecht eveneens is komen te vervallen en die eveneens het grondgebied dienen te verlaten.

Uit verzoeksters betoog kan niet worden afgeleid op welk ander gezinsleven de verzoekster zich daarnaast nog zou beroepen. Ook in het administratief dossier zijn hiervan geen indicaties terug te vinden. In tegendeel blijkt dat de verzoekster en haar echtgenoot niet langer een gezinscel vormen en dat ook deze echtgenoot geen rechtmatig verblijf meer heeft en het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

3.2.4. Wat het bestaan van een privéleven betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden akte niet wordt betwist dat er sprake is van een privéleven. Dit wordt zelfs uitdrukkelijk bevestigd: *“De integratie, van mevrouw en haar kinderen evenals de scolarisatie van haar kinderen, hoewel reëel, vloeien voort uit de verschillende frauduleuze procedures die mevrouw heeft opgestart”*.

Daargelaten de vraag of het bestaan van een privéleven in België door de verzoekster concreet aannemelijk wordt gemaakt, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissingen een weigering van een voortgezet verblijf betreffen. In dergelijke gevallen aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven is evenwel niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In die zin wijst de Raad er voorts op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privéleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad stelt vast dat de verzoekster in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het privéleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balance-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen uitdrukkelijk verwijzen naar artikel 18, §2 van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen niet meer het recht heeft er te verblijven als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.

Het spreekt voor zich dat de toepassing van deze bepaling uit de vreemdelingenwet vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen, *in casu* de bescherming van de openbare orde, met name de migratiecontrole, nu blijkt dat de verzoekster het verblijfsrecht op frauduleuze wijze heeft verkregen.

Waar de verzoekster aanvoert dat er ter zake geen proportionele afweging werd gemaakt, stelt de Raad vast dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat haar individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat de gemachtigde nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

De verzoekster maakt immers geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief privéleven in haar herkomstland, Jordanië, of elders zouden verhinderen (zie EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur v. Verenigd Koninkrijk*, par. 60). Zij toont aldus niet concreet aan in welke mate het voorgehouden privéleven verbroken wordt door de bestreden beslissing. Waar de verzoekster stelt dat haar kinderen in België school lopen, wordt op geen enkele wijze toegelicht in welke mate zij hun scholing niet zouden kunnen verder zetten in hun land van herkomst.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens haar eventueel tijdelijke verblijf in het buitenland haar sociale contacten te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

In de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat er niet getwijfeld wordt aan verzoeksters integratie en die van haar kinderen, doch dat deze rechtstreeks voortvloeien uit de frauduleuze procedures. Hoewel de door de verzoekster aangehaalde impact op haar privéleven als dusdanig dus niet wordt betwist, kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde hier een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt, gelet op de voormelde vaststelling dat het verblijf in België berust op leugenachtige verklaringen aangaande haar redenen voor vertrek, haar identiteit en nationaliteit.

De verzoekster toont aldus niet aan dat de bestreden beslissingen een wanverhouding hebben veroorzaakt tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM in de huidige stand van zaken niet wordt aangetoond.

Voorts maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de intrekking van het verblijfsrecht en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE